

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/263/2014
Identifikačné číslo spisu:	7108202382
Dátum vydania rozhodnutia:	17.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7108202382.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného HPK engineering a.s., so sídlom v Košiciach, Němcovej 30, IČO: 00 002 313, proti povinnej JUDr. O., súdnej exekútorke, Exekútorsky úrad, so sídlom v T., zastúpenej JUDr. Adrianou Krajníkovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 57, o vymoženie 5 674,17 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 34 Er 303/2008, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 18. februára 2011 sp. zn. 4 CoE 280/2010, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I uznesením z 8. októbra 2009 č.k. 34 Er 303/2008-83 návrhu povinnej JUDr. O., nar. XX. S. XXXX, súdnej exekútorke, Exekútorsky úrad v T. na zastavenie exekučného konania z 15. júna 2009 nevyhovel a odklad exekúcie nepovolil. Svoje rozhodnutie zdôvodnil citáciou § 57 ods. 2, § 56 ods. 1, 2, § 37 ods. 1 veta prvá a § 37 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a s poukazom na to, že súd v exekučnom konaní posudzuje označenie povinného na základe exekučného titulu, v danej veci rozsudku Okresného súdu Košice I z 24. novembra 2005 č.k. 25 C 96/2003-170 a vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo 6. septembra 2007 sp. zn. 4 Co 46/2006. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že nakoľko oprávnený označil povinnú v súlade s § 37 Exekučného poriadku nebolo možné návrhu povinnej na zastavenie exekučného konania vyhovieť. Keďže nie je predpoklad zastavenia exekúcie z dôvodov uvádzaných v § 57 ods. 2 Exekučného poriadku neprichádza do úvahy odklad exekúcie podľa § 56 ods. 1, 2 Exekučného poriadku a ani jeho zastavenie z dôvodov uvádzaných povinnou vo svojom návrhu o zastavení exekúcie.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie povinnej uznesením z 18. februára 2011 sp. zn. 4 CoE 280/2010 potvrdil uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku o nevyhovení návrhu povinnej z 15. júna 2009 na zastavenie exekučného konania. Vrátil vec súdu prvého stupňa ako nedôvodne predloženú na

rozhodnutie o odvolaní povinnej proti výroku o nepovolení odkladu exekúcie. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť uznesenia v napadnutom výroku, vrátane jeho odôvodnenia, s ktorým sa stotožnil. Na doplnenie dôvodov uvedených v napadnutom uznesení súdu prvého stupňa rozviedol, s poukazom na § 39 ods. 1 až 3 Exekučného poriadku, aké všeobecné a osobitné náležitosti má návrh na vykonanie exekúcie obsahovať, keď zdôraznil, že základným procesným predpokladom oprávňujúcim na podanie návrhu na vykonanie exekúcie je vykonateľné rozhodnutie, ktoré je vykonateľné vtedy, ak spĺňa formálne a materiálne náležitosti. Formálne náležitosti vykonateľného rozhodnutia súdu vyplývajú z § 161, § 162, § 174 O.s.p. Materiálne náležitosti spĺňa rozhodnutie vtedy, ak je jeho výrok určitý, najmä ak z neho vyplýva, čo je právo a čo právu zodpovedajúca povinnosť. Z rozhodnutia, ktoré má byť podkladom pre vykonanie exekúcie musí byť zrejmé, komu sa má plniť, teda presná identifikácia oprávneného, kto má plniť, teda presná identifikácia povinného, ako aj v akej lehote má byť povinnosť rozhodnutím uložená aj splnená. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením povinnej, že exekučný titul je vadný a nevykonateľný a v nadväznosti na to, že aj napadnuté upovedomenie nespĺňa predpoklady na začatie konania podľa § 39 ods. 1 Exekučného poriadku, pokiaľ u povinnej absentuje označenie identifikačného čísla. Odvolací súd zdôraznil, že z identifikačných údajov označenej povinnej (v základnom konaní žalovanej), ktorá je označená menom, priezviskom, dátumom narodenia, jej zaradenia ako súdnej exekútorky, vrátane sídla exekútorského úradu, označenia štátneho občianstva, nevznikajú pochybnosti o tom, že fyzická osoba, ktorej vykonateľné rozhodnutie ukladá povinnosť plniť, je totožná s fyzickou osobou - povinnou v predmetnom exekučnom konaní. Tieto pochybnosti nevznikajú ani u oprávneného - právnickej osoby, ktorá je v súlade so zápisom v Obchodnom registri Okresného súdu Košice I, vrátane identifikačného čísla označená aj v návrhu na vykonanie exekúcie a niet pochybností o tom, že ide o totožnú právnickú osobu v zmysle exekučného titulu. Odvolací súd uzavrel, že súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, pokiaľ nevyhovel návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, keďže nebol zistený iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Odvolací súd preto podľa § 219 O.s.p. uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutom výroku, v nevyhovení návrhu povinnej na zastavenie exekúcie potvrdil ako vecne správne.

Pokiaľ ide o odvolanie povinnej proti výroku o nepovolení odkladu exekúcie v tejto časti odvolací súd s poukazom na § 374 ods. 4, § 202 ods. 2 O.s.p. a § 56 ods. 7 Exekučného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa ako nedôvodne predloženú. Úlohou súdu prvého stupňa bude, aby sudca súdu prvého stupňa rozhodol o odvolaní povinnej proti výroku o nepovolení odkladu exekúcie a teda, aby opätovne rozhodol o jej návrhu na odklad exekúcie.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podala dovolanie povinná. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 237 písm. f/ O.s.p. Mala za to, že v danej veci došlo k nesprávnemu označeniu účastníkov konania a to už v návrhu na začatie konania (návrhu na vydanie platobného rozkazu v základnom konaní), v upovedomení o začatí exekúcie a v poverení na vykonanie exekúcie, vychádzajúcich z návrhu na vykonanie exekúcie. Keďže u povinnej (žalovanej v základnom konaní) sa titulom jej postavenia v konaní o vrátenie neoprávnene inkasovanej odmeny exekútora, jedná o podnikateľský subjekt, mala byť v žalobe ako aj v exekučnom titule procesne označená o.i. aj identifikačným číslom a týmto mala byť označená aj v návrhu na vykonanie exekúcie, v poverení exekučného súdu a v upovedomení o začatí exekúcie. Keďže ide o skutočnosť, ktorú skúma konajúci súd v zmysle § 103 O.s.p., bolo na ňom vymedziť, ktorý príslušný identifikačný údaj je potrebné doplniť, resp. upresniť. Za stavu, kedy súd v rozpore s § 103 O.s.p. neodstránil vady podania žalobcu s takouto vadou vydal exekučný titul, kde žalovanú neoznačil príslušným identifikačným údajom. Súd navodil zmätočný stav, keď sa žalovaná sčasti javí ako nepodnikateľ a sčasti ako podnikateľ, ktorý stav má vplyv na účinky doručenia rozsudku a tým na § 237 písm. f/ O.s.p. Pokiaľ krajský súd ustálil pre predmetné exekučné konanie povinnú za fyzickú osobu nepodnikateľa, potom sa jej malo doručovať na adresu bydliska, ako fyzickej osobe, označenej dátumom narodenia, a údajom o štátnom občianstve, potom ani exekučný titul nenadobudol právoplatnosť, nakoľko nebol povinnej doručený do vlastných rúk a rovnako nebolo zákonným spôsobom doručené ani upovedomenie o začatí exekúcie, keďže uvedené jej bolo doručené na adresu sídla jej exekučného úradu, ktoré prevzal splnomocnenec úradu. Ďalej uviedla, že aj keď krajský súd vo svojom rozhodnutí cituje § 39 ods. 1 Exekučného poriadku, jeho rozhodnutie a odôvodnenie rozhodnutia nekorešponduje s týmto ustanovením. Skutočnosť, že súd uprie

účastníkovi konania procesný postup, ktorý ukladá zákon, v danom prípade v zákonnom označení účastníkov konania nie je zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Mala za to, že v základnom aj v exekučnom konaní nebola zachovaná rovnosť účastníkov konania, kde jej postavenie oproti postaveniu oprávneného je v zjavnom nepomere v aplikovaní zákonných ustanovení. Pokiaľ oprávnený mal možnosť vystupovať pod presným procesným označením, povinnej takáto možnosť bola upretá. Aj keď odvolací súd „zľahčil“ vybavenie jej návrhu na zastavenie exekúcie dôvodom, že je nesporné, o koho sa na strane povinnej týka, vady už vznesené do exekučného titulu, ktorými sa v podstate nijako nezaoberal, spôsobujú popísanú právnu zmätočnosť a jej právnu neistotu. Mala za to, že pokiaľ súd nevyhovел jej návrhu na zastavenie exekúcie pre vadu nepresného označenia účastníkov konania a v rozpore so zákonom mu na označenie postačila logická úvaha o účastníkovi, uvedeným postupom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom - konať za takých podmienok a práv, aké mu ukladá zákon. Navrhla preto uznesenie odvolacieho súdu v napadnutom výroku zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnený nepovažoval dovolanie za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle § 239 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014) platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení, proti ktorým zákon dovolanie pripúšťa. Prípustnosť dovolania povinnej preto z § 239 O.s.p. nemožno vyvodíť.

S prihliadnutím na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Existencia niektorej z takýchto väd však dovolacím súdom nebola zistená.

So zreteľom na dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy s povinnou konali ako s účastníčkou tohto

konania. Súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s procesnými predpismi a povinnej neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaateľka vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. spája s nesprávnym postupom súdu ohľadne označenia účastníkov konania, resp. povinnej v exekučnom konaní a v otázke posúdenia základného predpokladu oprávňujúceho na podanie návrhu na vykonanie exekúcie, t.j. vykonateľné rozhodnutie (splňajúce formálne a materiálne náležitosti), keď mala za to, že v súvislosti s jej nesprávnym označením v základnom konaní nedošlo k náležitému doručeniu exekučného titulu, čo malo za následok chýbajúce materiálne náležitosti rozhodnutia súdu, ktoré sa má vykonať.

Dovolací súd poznamenáva, že procesne - právne legitimovaní ako účastníci konania sú ten, kto podal návrh na vykonanie exekúcie (oprávnený) a ten, proti komu oprávnený v návrhu požaduje viesť exekúciu (povinný). To, či sú takto označené osoby aj hmotno - právne legitimované, t.j., či je možné na základe návrhu exekúciu vykonať je dané tým, či sú držiteľmi práva a povinnosti z exekučného titulu. Z týchto predpokladov odvolací súd vychádzal. Mal za to, že povinná ako fyzická osoba bola v súlade s § 39 ods. 1 O.s.p. náležite označená. V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že v priebehu základného konania (sp. zn. 25 C 96/2003 Okresného súdu Košice I) neboli žiadne pochybnosti, proti komu žaloba žalobcu smeruje. V priebehu konania žalovaná (povinná) v tomto smere žiadne námietky nevzniesla. Krajský súd v Košiciach uznesením zo 6. septembra 2007 sp. zn. 4 Co 46/2006 odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 24. novembra 2005 č.k. 25 C 96/2003-170 ako oneskorene podané odmietol. Na dovolanie žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky (pri namietanej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p.) posudzoval otázku splnenia procesných podmienok odmietnutia odvolania z dôvodu jeho oneskoreného podania. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 31. augusta 2008 sp. zn. 3 Cdo 51/2008 odmietol dovolanie žalovanej, keď mal bez akýchkoľvek pochybností za to, že rozsudok okresného súdu jej bol náležite doručený 19. januára 2006. Súd nižších stupňov ani dovolací súd označenie žalovanej v základnom konaní ako účastníčky konania nespochybnili, rozhodnutie jej bolo doručené a je tak nepochybné, že sa stala držiteľkou povinnosti vyplývajúcej z exekučného titulu.

Posúdenie hmotno - právnej legitimácie účastníkov súdom v exekučnom konaní, treba považovať za posúdenie právne, a tak vychádzajúc z obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) podaného dovolania zo strany povinnej ide o námietku zákonnosti a vecnej správnosti právneho záveru odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože právnym posúdením veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie jeho prípustnosť podľa § 236 a nasl. O.s.p., samo nesprávne právne posúdenie veci však prípustnosť dovolania nezakladá.

Keďže v danom prípade proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie povinnej ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Oprávnený mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a §

142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.